

всѣгда голѣмо множество. Хора, впрегнати кола и животни сбиратъ се на това мѣсто до толкосъ много, щото чловѣкъ мъчно може да премине. Животни ожьдѣли, дърпатъ се да пиятъ вода, а солдатитѣ излизатъ отъ търѣние та ги биятъ, викатъ и се каратъ помежду си; колата се закачатъ една за друга и твърдѣ често се чупятъ; много врѣме се изгубва напраздно, и всичко произлѣзва отъ това, че не сж направили едно голѣмо корито. Като глѣдахъ тая адска и трудна работа, тѣзи мъки на хората и на животнитѣ, азъ бързахъ по-скоро да изминѣ тая тѣжка картина. Поехъ да се качвамъ възъ дългата и стрѣмна височина; и се показа прѣдъ мене едно малко здание, въ което се намѣрваше крайната станция на нашия телеграфъ на Шипка; солдатитѣ ми казаха че тукъ наблизо е расположе-на и болницата на 9-та дивизия, въ която азъ наскоро дойдохъ, та намѣрихъ тамъ моятъ приятели лѣкари.

Отъ дѣсна страна до нѣтътъ имаше само три шатри, а не петъ, както прилича на болница, поне-же миналата нощъ тукъ станала голѣма буря, която не само че отнесла всичкитѣ чадъри, свалила ги на земята, но даже нѣкои отъ тѣхъ испокъсала на много мѣста.

Добро бѣше положението на раненитѣ, на лѣкаритѣ и на всички ония, които бѣха подъ шатритѣ, но какво да се прави съ природата, която сегисъ-тогисъ като че го счита за своя длъжностъ да напомни на чловѣкътъ заради неговото нищожество. Раненитѣ, на брой 29, бѣха настанени въ единъ чадъръ, а въ моето присѣствие донесоха още единъ чловѣкъ. Тѣ почти всичкитѣ бѣха се ранили на о-